

Hồi 12

Người Của Thị Vệ Dinh

Ngờ ngẩn một hồi, Hà Cửu Như lại chạy theo:

- Trương Khoái Mã, Phí Mộ Thư đã đi mất lâu rồi !

Trương Khoái Mã quay lại cười lạt:

- Cửu gia tưởng tôi sợ Phí Mộ Thư à ? Không, Cửu gia đã hiểu lầm ý của tôi rồi. Cho dầu một kẻ như hùm, cho dầu cái đầu tôi có bay đi, bất quá cũng chỉ là một mạng chó có gì đâu phải sợ ? Xin cho Cửu gia biết, nếu không có Phí Mộ Thư thì cái mạng của tôi đã gởi lại Thanh Long Ba rồi chứ không có về được tới đây đâu, người ấy đến đến tận hang ổ của bọn cướp để cứu tôi, đã cứu mà lại còn đưa về đến tận cửa thành...

Hà Cửu Như sửng sốt:

- Có chuyện như thế...

- Tướng Cướp ? Lão bá, nhưng nếu tôi bảo rằng người ấy trượng nghĩa hành hiệp thì sao ?

Ba Quản Sự ôn tồn trở lại:

- Chú Trương, đó là chuyện chú thấy một mình chú, người khác không thấy, không thấy người ta có quyền không tin. Lạc Hàng Chủ đã vì chuyện làm ăn của Cửu gia, đã vì sự làm ăn của anh em vận tải hàng Trương Gia Khẩu, còn họ Phí, trước khi gặp chúng ta, trước khi chú biết, tiếng tăm của hắn ra sao, chuyện đó chắc chắn ai ai cũng đều nghe biết, vì thế chú không nên trách Lạc Hàng Chủ.

Trương Khoái Mã không trở lại, nhưng hắn cũng không đi.

Hắn nghĩ nhiều về câu nói của Ba Quản Sự.

Từ ngày giao vãng với Dục Ký Thương Hàng, ngoài Lạc Hàng Chủ ra, hắn biết lão quản sự là con người thận trọng, hành động có cân nhắc kỹ càng, tuy bây giờ không bằng lòng lối giải quyết của người chỉ huy nên hắn ra đi, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nể nang vị lão giang hồ này nhiều lắm.

Một con dê đội lốt cạp, hay người ta phủ trên mình một tấm da cạp cũng thế, trước khi giở cái lốt “ác hại” đó ra, bấy nhứt định dê khác thủ thế đề phòng, cho dầu con dê bị “chộp lốt” đó chưa thịt một con dê nào cả.

Trương Khoái Mã nghĩ nhiều về trường hợp của “con dê” Phí Mộ Thư.

Ba Quản Sự nói tiếp:

- Tôi không trách chuyện chú bất mãn với Lạc Hàng Chủ, tôi cũng không bảo hành động của chú là sai, nhưng trong trường hợp cực kỳ khốn đốn của nhau, tôi thấy chú không nên nổi nóng bỏ đi như thế, xin chú nghĩ tình tôi vào gặp hai vị Đường Sai của phủ quan.

Gã thanh niên họ Trương trầm ngâm không nói...

Hà Cửu Như thấp giọng:

- Khoái Mã, ta không ép chú gì cả !

Nhìn bộ mặt buồn thiu của vị chủ nhân mà hắn đã kính như chú bác, gã thanh niên họ Trương chột thở dài:

- Được rồi, Ba Quân Sự, tôi vào.

Ba Quân Sự quay lại nhìn cô gái áo hồng nghiêm giọng:

- Minh Châu, cha cô có làm chuyện không phải, giang hồ công luận sẽ phán đoán, bốn phận là con, trong một trường hợp quá gay go này, cô không có quyền làm cho chuyện rối thêm, biết chưa ?

Lạc Minh Châu cúi mặt làm thinh...

Ba Quân Sự nhìn cô ta bằng đôi mắt trách móc nhưng chan chứa tình thương của người trưởng thượng, ông ta thở dài và vẫy tay cho gã thanh niên họ Trương đi thẳng vào trong.

Hà Cửu Như chắc lưỡi bước theo sau, dáng cách của ông ta thật là chán nản.

Lạc Minh Châu đi theo sau rốt, nàng đi mà cúi gầm mặt xuống, có lẽ nàng vừa buồn mà cũng vừa ăn năn về thái độ của mình đối với cha.

oOo

Bất cứ một vị quan nào cũng thường có nhiều bộ mặt.

Bất cứ quan to quan nhỏ hay những “bặc” sai nha, bộ mặt của họ cũng thường thay đổi vô chừng.

Có thể nói đối với vợ con, họ có bộ mặt khác, bộ mặt của chồng cha, như bao nhiêu người khác, nhưng cứ hễ bước ra đường, cứ hễ có “hơi hám” nhiệm vụ là bộ mặt của họ biến ngay.

Lúc đó, họ tròng vào bộ mặt... nhà quan.

Chỉ trừ một trường hợp nghịch thường, là giữa lúc đang ở trong dinh thự, giữa lúc đang làm việc quan mà bộ mặt lại không... quan, đó là trường hợp quan nhỏ gặp quan to, cho dầu vị “quan to” đó chỉ là Đội Trưởng.

Bởi vì, dưới Đội Trưởng hãy còn có Sai Nha.

Những lúc như thế, vị quan nhỏ trông thật là thảm hại, họ còn muốn thấp hơn... tôi tớ, vì tôi tớ đôi khi còn dám cãi lại chủ nhà, chớ quan nhỏ thì chỉ thuần một cách cúi đầu tuân lệnh.

Vì thế, đã làm quan là phải có một trình độ học tập, người ta gọi đó là lối học làm... quan.

Không phải học sách vở, chữ nghĩa, mà là tập về thân thể.

Nghĩa là cần phải dẻo dai, phải quen thuộc, khi cần khom lưng thì tiếng phải dịu, khi cần ưỡn ngực thì xương sống phải giãn ra, chuyển cứng chùng nào, càng đúng cách... quan chừng ấy.

Trong phòng khách của Dục Ký Thương Hàng hiện có “nhị vị” đang ngồi trong tư thế... ểnh lưng.

Vì họ là người thuộc Thị Vệ Dinh “Hành Cung” Thừa Đức.

Không muốn ểnh, hay vì mỗi quá, họ cũng vẫn phải ểnh, không ểnh thì không phải quan, không làm được việc quan.

Nhứt là ngồi trong nhà dân, họ càng phải thận trọng, không khéo thiên hạ lại lầm quan là khách. Đó là điều tối kỵ.

oOo

Nhờ thế mặc dầu chưa biết mặt, nhưng khi vừa bước vào, gã thanh niên họ Trương biết ngay hai vị đó là quan.

Hai người cùng trạc ngoài ba mươi tuổi.

Tuổi đáng con cháu của Lạc Hàng Chủ, nhưng họ ngồi ngoài, là quan.

Ba Quản Sự chỉ người có ria mép, nói với Trương Khoái Mã:

- Hãy ra mắt Cam gia.

Gã thanh niên họ Trương vừa khẽ nghiêng mình thì ông ta nói tiếp:

- Còn đây là Triệu gia.

Bốn tia mắt nhà quan quét vào người của Trương Khoái Mã như muốn xoi thủng áo quần và người họ Cam hất mặt:

- Trương Khoái Mã đây phải không?

Hỏi thì cũng bình thường, ai hỏi chắc cũng như thế, chỉ có điều vì là quan hỏi cho nên kèm theo câu hỏi phải có bộ mặt “lạnh băng băng”.

Trương Khoái Mã cũng... băng băng:

- Đúng, tôi là Trương Khoái Mã.

- Tên gì ?

- Tên Khoái Mã.
- Khoái Mã không phải là tên.
- Biệt hiệu nhưng gọi riết thành tên, vì thế bỏ luôn tên thật.

Người họ Cam nhìn gã thanh niên họ Trương bằng đôi mắt dò xét của nhà quan và hấn gật gù, không biết gật gù vì câu nói phải, hay gật gù để thay cho câu nói: “Cứng đầu đây, được rồi, để đó !”

Ba Quản Sự vội nói:

- Thương thế của hấn hơi nhiều.

Người họ Cam lại gật gù:

- Được, nhắc ghế cho hấn ngồi.

Ba Quản Sự kéo ghế vào bên trong và đưa mắt ra hiệu cho họ Trương.

Thường thường, và kính chủ nhân, vì trọng tuổi tác, những anh em trong đoàn vận tải rất ít ngồi chung bàn, nếu cần họ kéo ghế đặt ra xa, nhưng bữa nay gã họ Trương không làm thế.

Hấn không kém theo ra như mọi bữa, hấn ung dung ngồi xuống không nói một tiếng nào.

Người họ Cam hỏi:

- Người từ đâu về và sào huyệt của bọn cướp ở đâu ?

Trương Khoái Mã đáp:

- Tôi từ Thanh Long Ba về và sào huyệt chúng tại đó.

Bình thường, gã thanh niên được tiếng là người nói năng gãy gọn, nhưng hôm nay thì lại quá mức đó, hình như hấn tiến từng tiếng một, hấn không muốn một tiếng nào dư.

Người họ Cam quay qua nói với Lạc Hoằng Thâm:

- Biết được sào huyệt của chúng rồi thì càng dễ, Lạc Hàng Chủ hãy yên lòng, chuyện này ta sẽ giao cho nha môn hữu quan, vì chắc Lạc Hàng Chủ cũng biết, những chuyện nhỏ nhen lật vặt như thế, Thị Vệ Dinh không cần phải nhúng tay vào.

Lạc Hoằng Thâm lật đật cười... để lấy lòng:

- Vâng, vâng... xin nhị vị chiếu cố cho.

Người họ Cam nhíp nhíp chân:

- Cũng không có gì... Chỉ vì chuyện bẩm báo của Lạc Hàng Chủ về Phí Mộ Thư là ta sẽ chú ý nhiều hơn, hấn là tên cướp khét tiếng, đã bị hạ ngục mà bỗng có mặt tại

thành Thừa Đức này, chúng tở hấn đã vượt ngục, một tên cướp vượt ngục là chuyện lớn, Thị Vệ Dinh nhất định phải lo.

Gã thanh niên họ Trương gật gật đầu:

- Phải, chuyện bọn cướp ở Thanh Long Ba không phải nhọc công đến quan gia, vì Phí Mộ Thư đã dọn dẹp hang ổ của chúng rồi.

Người họ Cam cau mặt:

- Tại sao người biết Phí Mộ Thư... người đã gặp hấn ?

Trương Khoái Mã đáp:

- Nếu Phí Mộ Thư không dẹp bọn cướp ở Thanh Long Ba thì tôi làm sao về được.

Người họ Triệu nhướng mắt:

- Cứ theo khẩu khí của người thì chắc người nghĩ Phí Mộ Thư là một tên “hành hiệp trượng nghĩa”?

Trương Khoái Mã đáp:

- Câu nói đó tôi không dám nói, chỉ có điều Phí Mộ Thư quả đã dọn sạch giùm đường cho đoàn vận tải và quan gia đỡ phải phiền hà.

Người họ Triệu trừng mắt chồm mình tới, nhưng người họ Cam đã đưa tay ngăn:

- Khoan, để ta hỏi cho rõ...

Hấn hất mặt về phía gã họ Trương:

- Làm sao người biết người dẹp tan sào huyệt bọn cướp Thanh Long Ba là Phí Mộ Thư?

Trương Khoái Mã đáp:

- Tại Thanh Long Ba tôi nghe hấn họ Phí, về đây nghe người can thiệp lúc Mã Thất đến tổng tiền là Phí Mộ Thư, như vậy, nếu không phải hấn thì ai ?

Người họ cam gật đầu:

- Như vậy thì có lẽ đúng là Phí Mộ Thư rồi.

Người họ Triệu hỏi:

- Phí Mộ Thư đi về hướng nào và hiện tại hấn ở đâu ?

Trương Khoái Mã ném tia mắt bất bình:

- Sao ông lại hỏi như thế ? Tôi làm sao biết được?

Người họ Triệu cười mãi:

- Người không biết thì ai biết ?

Gã thanh niên họ Trương bắt đầu “sùng”:

- Phí Mộ Thư biết, có lẽ ông nên tìm hỏi hấn.

Đập bàn tay lên mặt bàn, mấy chén trà văng tung tóe, người họ Triệu thét lớn:

- Người muốn nói cái gì ?

Lạc Hoằng Thâm lật đật đứng lên cười giọng... cầu hòa:

- Triệu gia, xin Triệu gia đừng để ý, tên giúp việc này vốn ngu muội, xin Triệu gia nghĩ tình mà bỏ qua cho.

Ông ta quay qua phía Trương Khoái Mã, gất luôn:

- Khoái Mã, nói chuyện với Triệu đại gia phải đằng hoàng nghe chưa ?

Trương Khoái Mã thản nhiên:

- Lạc Hàng Chủ, tôi không giỏi về lời ăn tiếng nói, nhưng tôi nói đằng hoàng, tôi nói thật tình.

Lạc Hàng Chủ trừng mắt:

- Người nói...

Người họ Triệu đứng lên cười lạt:

- Đừng có nói tại không biết lời ăn tiếng nói, chính nó là đồng đảng của Phí Mộ Thư. Lạc Hàng Chủ, ta đem tên này đi.

Lạc Hoằng Thâm hoảng hốt kêu lên:

- Triệu gia...

Trương Khoái Mã thản nhiên đứng dậy:

- Chuyện này không phải tầm thường, không phải muốn gán tội lên đầu ai cũng được.

Người họ Triệu cất giọng nhà quan... âm ỉ:

- Ta gán tội đó, được không? Đi, theo ta !

Hấn vung tay chụp tới, không phải chụp tay mà chụp vào giữa ngựa gã họ Trương. Ba Quân Sự bước lên, cánh tay ông ta đưa ra đỡ ngang đà tay của họ Triệu.

“Đỡ” chớ không phải “hất”, nhưng cổ tay của người họ Triệu lại trúng ngay vào cườm tay của ông, hấn buông xui xuống và nghe nửa thân mình tê điếng.

Tuy có hơi ngán, nhưng giọng nhà quan vẫn ào ào:

- Giỏi, không ngờ tại Dục Ký Thương Hàng này toàn là bằng hữu của Phí Mộ Thư, hèn gì vừa vượt ngục là hấn đi thẳng vào thành Thừa Đức và chờ cho hấn đi rồi làm bộ báo quan, đúng là bè đảng...

Người họ Cam đứng lên đưa tay ngăn:

- Lão Triệu, sao lại quơ cả nắm như thế ? Người này tỏ lời bênh vực Phí Mộ Thư thì tính chuyện người đó, bỏ giận đi, để tôi lo cho.

Và quay qua Lạc Hoàng Thâm, hấn nhếch nhếch môi:

- Lạc Hàng Chủ, Phí Mộ Thư là một đại cường đạo, bây giờ thêm tội vượt ngục, ai dính liếu tới hấn là mang lấy tội gì chắc Lạc Hàng Chủ thừa biết, bây giờ chuyện này Lạc Hàng Chủ tính sao ?

Lạc Hoàng Thâm vội đáp:

- Cam gia, hiểu lầm mà, toàn là chuyện hiểu lầm mà...

Người họ Cam cười nhẹ:

- Lạc Hàng Chủ vốn là người lương thiện, chân thật làm ăn, lại có gia đình cơ nghiệp, ta nghĩ chắc không khi nào Lạc Hàng Chủ lại làm chuyện có hại, phải không?

Lạc Hàng Chủ lật đật đáp:

- Vâng, vâng... Cam đại gia nói phải, chúng tôi đều là kẻ mong kiếm bát cơm...

Người họ Cam đưa tay chặn ngang:

- Đừng dùng tiếng “chúng ta”, ta có thể tin Lạc Hàng Chủ, nhưng vị Trương Khoái Mã này thì cần hỏi lại, ta định “mời” vị này về Dinh nói chuyện thêm, chắc Lạc Hàng Chủ không phải đối điều đó chớ ?

Lạc Hàng Chủ tái mặt:

- Cam đại gia...

Người họ Cam lại đưa tay:

- Lạc Hàng Chủ, Thừa Đức là chỗ nào chắc Lạc Hàng Chủ đã thừa biết, nếu bọn này đã biết có đồng đảng của Phí Mộ Thư mà lại làm lơ thì trách nhiệm không làm sao gánh nổi, chắc Lạc Hàng Chủ cũng thừa biết cách chức là chuyện nhỏ, nhưng cái đầu thì...

Lạc Hàng Chủ đâm quỳnh, ông ta quên cả tội chặn lời quan:

- Cam đại gia, có chuyện chi xin Cam đại gia và Triệu đại gia cùng ngồi lại mình thương lượng...

Vừa nói, ông ta vừa kéo gã họ Cam ngồi xuống ghế.

“Thương lượng”, một tiếng nói nhưng có rất nhiều nghĩa.

Tuy là người hay sợ sệt, nhưng dầu gì cũng là tay lão luyện giang hồ nhứt định Lạc Hoàng Thâm phải hiểu giá trị của từng tiếng nói trong từng trường hợp một.

Đụng chuyện vớ nhà quan, nhứt là chuyện có tính cách sanh tử như thế này, mỗi một tiếng nói đều có tính cách... sanh tử.

Ông ta đã dùng tiếng đúng lúc.

Vì đúng lúc cho nên giọng của người họ Cam hơi dịu:

- Lạc Hàng Chủ chuyện gì thì có thể thương lượng được nhưng chuyện này thì khó lắm, nó là chuyện dứt đầu.

Nói khó, nhưng hấn vẫn ngồi xuống.

Ngồi xuống có nghĩa là đã bằng lòng... thương lượng.

oOo

Đã nói là “thương lượng” thì không thể đông người.

Đã đề xướng, thì tự nhiên phải... thông suốt, Lạc Hoằng Thâm đưa mắt ngăm ra hiệu cho Ba Quân Sự :

- Lão ca, hãy cùng với lão Cửu đưa Khoái Mã ra ngoài một chút, đừng để nhị vị đại gia buồn nhiều.

Thương thế tuy không vào nội phủ, nhưng bên ngoài quá nhiều nên gã thanh niên họ Trương đứng lên hơi lạng cụng, Ba Quân Sự phải nhường vịn hấn đi.

Hà Cửu Như cúi mặt đi theo, ông ta có vẻ buồn phiền vô hạn.

Người bằng lòng làm một chuyện gì thì khác, nhưng nếu đã khó chịu mà bị buộc phải chấp nhận, sự khó chịu đó bộc lộ rất rõ ràng, hình như vị chỉ huy đoàn vận tải Trương Gia Khẩu cố dần dần mới có thể làm tỉnh như thế ấy.

Tuy Lạc Hoằng Thâm không nói tới, nhưng một mình trong góc phòng, Lạc Minh Châu bỗng cảm thấy khó chịu ngang, cô ta cũng đứng lên đi theo ra phía trước.

Tự nhiên đã quá bất mãn thì không làm sao giữ được, cô ta đứng lên đi ra bằng tất cả thái độ vùng vằng.

Người họ Cam nhìn theo bằng cái liếc dài:

- Lão Triệu, xem chừng những người trong Dục Ký Thương Hàng đối với chúng ta hoàn toàn không có chút gì thiện cảm, thật không hiểu tại sao, buồn thật...

Gã họ Triệu hừ hừ :

- Còn gì nữa, ghét ra mặt đó chứ, cứ như cách này thì có lẽ chúng ta cũng nên đi cho sớm, không khéo lại bị lôi thôi đó nghe.

Vừa bước lại đóng cửa, Lạc Hoằng Thâm vừa nói:

- Đâu có... đâu có...

Quay trở lại ngồi xuống ghế, ông ta lại cười cười :

- Nhị vị nói đùa như thế thật là tội nghiệp chúng tôi, thử hỏi khắp thành Thừa Đức này đâu có ai dám có ý nghĩ vô lễ với nhị vị như thế ấy ?

Gã họ Triệu nhún nhún vai:

- Người khác thì thật không dám, nhưng riêng Dục Ký Thương Hàng của Lạc Hàng Chủ ẩn tàng quá nhiều cao thủ, thì có chi mà không dám ?

Lạc Hoằng Thâm cười hề hề:

- Triệu đại gia, thôi mà, nói chi những lời như thế ?

Vừa nói ông ta vừa cho tay vào lưng lấy ra một phong bì mỏng mỏng, hạ tay xuống thấp nhét vào tay của gã họ Cam:

- Cam đại gia, Triệu đại gia, đây là tấm ngân phiếu một ngàn lượng, tại hạ thành ý kính dâng...

Y như đụng phải than lửa, gã họ Cam né né mình:

- Lạc Hàng Chủ, không được, Lạc Hàng Chủ đã lắm rồi, trong Thị Vệ Dinh đâu có một ai dám nhận lấy chuyện này.

Lạc Hàng Chủ nài nỉ:

- Cam đại gia, tại hạ đâu dám có ý nghĩ đây là hối lộ, chẳng qua mong ơn nhị vị nối tay cho nên xin có chút ít gọi là...

Gã họ Cam đứng phắt lên:

- Lạc Hàng Chủ, ông gián tiếp tự nhận là đã có liên hệ với Phí Mộ Thư rồi phải không ?

Lạc Hoằng Thâm lật đật đứng lên:

- Đâu có... đâu có, Cam đại gia, vì quá mang ơn và kính nể nhị vị chớ tại hạ đâu có...

Gã họ Cam cười lạt:

- Đâu có được, đừng có bày trò đó, họ Cam này biết quá nhiều rồi, Lạc Hàng Chủ, ông nên nhớ Phí Mộ Thư vốn là tên cướp nguy hiểm, là một tên tử tù vượt ngục, đừng nói một ngàn lượng, mà cho dầu một vạn lượng tôi cũng không dám nhận, đây là chuyện trọng hệ không riêng của thành Thừa Đức, nó là việc lớn của triều đình, không một ai dám tự tư.

Lạc Hoằng Thâm đưa ra cũng lỏ, mà thâm về cũng không xong, ông ta đứng không yên mà nói thêm thì không dám.

Gã họ Cam nói tiếp:

- Chuyện đã đến mức này thì không thể... thương lượng gì cả. Lạc Hàng Chủ hãy dẫn tên Quản sự và gã họ Trương theo bọn này về Thị Vệ Dinh ngay.

Hắn xô ghế dợm bước ra nhưng ánh mắt thì lại ném về phía gã họ Triệu...

Lạc Hoằng Thâm luýnh quỳnh định nói nhưng gã họ Triệu đã đưa tay cản:

- Lão Cam, thôi, ngồi xuống đi, chuyện đâu còn có đó, Lạc Hàng Chủ đã lỡ lời, mình thông thả nói chuyện lại, ngồi xuống đi.

Gã họ Cam xê dít xuống ghế, nhưng vẫn vùng vằng:

- Sao, bộ anh nghe hơi bạc là động tâm rồi đấy à ? Lấy đi, anh chớ tôi thì không.

Không lấy nhưng lại... ngồi xuống, tự nhiên vấn đề rắc rối hơn một chút ở chỗ này.

Gã họ Triệu đã “giải vây” thì phải mở đường... so giá.

Đã cần phải có vấn đề mới thì phải có phương thức mới thay đổi một lớp tuồng thì phải thêm nhân vật, cũng như hồi nãy Lạc Hoằng Thâm đã làm.

Nhưng bây giờ vai chính là chỉ có gã Triệu và Lạc Hàng Chủ, nhưng lại không lẽ “mời” gã họ Cam đi chỗ khác, vì làm như thế chẳng hóa ra giảm mất uy phong của hắn hay sao ?

Không dời hắn đi thì hai người kia phải... dời, không sao, vì phía trong hãy còn một phòng dành cho khách nghỉ.

Gã họ Cam lăm bằm... quay mặt, như không thèm nói chuyện để cho hai người “len lén” đi vào gian phòng đó “nói chuyện riêng”...

- o O o -